

EL TEMPS QUE CORRE per JOAN F. MIRA

El gran descobriment

“Qualsevol dia descobriran algun tros de metall d’origen marcià, que provarà definitivament l’error catalanista. El drama no són les pedres al·lucinants, ni la “criptografia cuniforme” d’un pobre home qualsevol. El drama és que això es publica com a prova científica, com a testimoni definitiu.”

Descobriments com aquest, se’n produeixen un cada segle, com a màxim, i en pocs dies, supose, hi haurà reunions especials de les Reials Acadèmies de la Llengua, Espanyola i Valenciana, del Consell Valencià de Cultura, i de les associacions internacionals de filologia romànica. La notícia, en realitat, mereixeria un congrés monogràfic, una reunió del consell de ministres, un carnaval televisat, una mascletà, o una ofrena de flors multitudinària a la Mare de Déu que ens empara. La notícia, ja s’ho poden pensar, és aquesta: “*Xàtiva: Descubren testimonios en lengua valenciana, datados 480 años antes del rey Jaime I*”. Subtítol: “*Destruye la tesis catalanista sobre la lengua*”. Aquests són els titulars, en lletra gran i en primera plana, d’un diari, no cal dir quin, de la ciutat de València. La providència divina és exemplar, perquè la novetat eixia a la llum uns dies després d’una insigne desfilada pública, a la mateixa capital, contra les tesis catalanistes que els testimonis descoberts tan oportunament han destruït.

Ara, no pensen vostès que la notícia és només cosa de titulars sense substància, no senyor. A l’interior del diari, hi ha una pàgina sencera dedicada a les circumstàncies científiques del descobriment. Es tracta d’un centenar de “peces arqueològiques i monedes, del període islàmic”, que ha recollit amorosament un veí de Xàtiva, “*un hombre autodidacta que siempre ha tenido especial atracción hacia el estudio de la historia y arqueología setabense*”. L’autodidacta, explica el diari, ha fet una datació de les pedres “*según la égida (sic) islámica*” i li resulta que la més antiga és del 750 de l’era cristiana, efectivament vora cinc segles abans de Jaume I. A la pedra hi ha una figura de Tudmir, “*rey de Orihuela*” però, cosa més sensacional encara, “*otro de los relieves que tiene, donde aparece escritura cuniforme (així mateix: “escritura cuniforme” a Xàtiva!)*, *data del año 1038 de la era cristiana, doscientos años antes de la llegada de Jaime I a Valencia con las huestes aragonesas y los mercenarios catalanes*” (subtil diferència: “huestes” i “mercenarios”). Bé, una de les escenes d’aquella miraculosa pedra o “retaule”, és, segons la “lectura criptogràfica” (sic, sic, sic) de l’autodidacta, un diàleg entre personatges a la porta d’una escola: un bisbe (el “*byspe Elyes*”), un

matrimoni, i la seua filla, alumna de l’escola. I què dirien que diu la inscripció a la porta de l’escola? Diu: “*Eskola aula ab valenstya*”. Ni més ni menys. O siga, que no solament a Xàtiva es parlava valencià el segle VIII o el segle XI, sinó que ho posaven a la porta de l’aula. Es fabulós. Es tan important, que altera tota la història de les llengües hispàniques, la història de la cultura i, com qui diu, la història universal. Com si a Sevilla aparegueren pedres amb escenes escolars del segle VIII i diguera “*Ezkuela aula kon andalus*”, provant irrefutablement que la llengua andalusa ja era parlada segles abans d’arribar Fernando III el Santo. O a Lorca “*Ehkuela en lengua mursiana*” segles abans d’Alfonso X. No sé què esperen els autodidactes i els diaris de dretes de Múrcia o d’Andalusia. Si descobrien alguna *eskuela* gravada en una pedra, quedaria tot claríssim.

Fins ací la part còmica: tot és tan inversemblant i grotesc com la teoria de l’origen extraterrestre de la llengua. Qualsevol dia descobriran algun tros de metall d’origen marcià, que provarà definitivament l’error catalanista. El drama no són les pedres al·lucinants, ni la “criptografia cuniforme” d’un pobre home qualsevol. El drama és que això es publica com a prova científica, com a testimoni definitiu. La tragèdia és que això ho llegeixen desenes de milers de persones, i una bona part s’ho creuen com article de fe. I així, i amb suport institucional (s’han pagat milions públics per estudiar “el valencià abans de Jaume I”: així de bèstia), les més grans animalades es despatxen i circulen com a veritats. Es destrossa públicament la racionalitat elemental, les veritats més rudimentàries i tot el que faça falta. La terra és quadrada, o plana, o com siga, però no redona perquè això és catalanista. Copèrnic també era catalanista, i si visquera ara el portarien a la foguera. I el desastre és així de gran perquè els qui ocupen el poder, abans i ara, han deixat que arribe on ha arribat. Per no haver dit mai públicament “Prou, s’ha acabat: la terra és redona”. No han tingut ganes, ni coratge, ni la més mínima decència. De manera que continuaran apareixent pedres amb jeroglífics, papirus del Caire, o inscripcions a Babilònia per destruir el catalanisme. Que el Nostre Senyor tinga misericòrdia de nosaltres: la barbàrie està a punt de ser doctrina oficial. *Barbarye* sense accent i amb y grega, perquè la i llatina és catalana, segons demostren també les pedres de Xàtiva.